

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **P. P. – H. „CH. – B.“ E. M.**, NIP X
sídlem Ch. 6C, X S., Polská republika
zastoupena E. P., s. r. o., IČO X
sídlem S. n. 992/8, X P. 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č. j. 18428/2020-900000-314

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 8. 11. 2018 s odkazem na § 42 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „ZSpD“) zajistil 30 014 l lihu (množství při 20°C) společně s nákladním automobilem (tahačem) a cisternovým návěsem, v němž žalobkyně dne 7. 11. 2018 uvedený líh přepravovala mezi členskými státy EU, a to z Maďarska do Polska přes Českou republiku. Rozhodnutí odůvodnil správce daně tím, že řidičem předložený průvodní doklad neobsahoval všechny náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu

podle § 30 ZSpD, resp. Nařízení Komise (EHS) č. 3649/92 (dvě kolonky dokladu nebyly vyplněny vůbec a v jedné kolonce byl místo údaje o polském daňovém orgánu, kterému měla být doprava lihu předem oznámena, uveden údaj o příjemci). Současně správce daně téhož dne odebral vzorek za účelem laboratorního ověření, zda se jedná o líh denaturovaný, jak bylo v průvodním dokladu tvrzeno.

2. V navazujícím řízení o zajištěných vybraných výrobcích správce daně z výsledků zkoušek provedených postupně dvěma celně technickými laboratořemi (dále jen „CTL“) zjistil, že přepravovaný líh obsahující cca 96 % etanolu nemá parametry plně denaturovaného lihu dle Nařízení Komise (ES) č. 3199/93, o vzájemném uznávání postupů úplné denaturace lihu pro účely osvobození od spotřební daně, ve znění prováděcího Nařízení Komise (EU) č. 2017/2236, neboť vůbec neobsahuje povinný denaturační prostředek denatonium-benzoát, jehož měl obsahovat 1 g na 1 hl absolutního etanolu (dále bude soud používat v textu pro označení denatonium-benzoátu jako zkratku název „Bitrex“, což je obchodní značka, pod kterou je tato chemická látka obecně známá). Zjištění o nepravdivost údaje o plné denaturaci se dle správce daně stalo stěžejní, neboť jeho důsledky by nemohlo zvrátit ani případné zjištění, že další kolonky zjednodušeného dokladu byly vyplněny správně a pravdivě, a tudíž se v rozhodnutí o zajištění původně označenými vadami dokladu již dále nezabýval.
3. Správce daně uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro uvolnění předmětného lihu ani dopravních prostředků ve smyslu § 42c odst. 1, 2 a 3 ZSpD, neboť na dokladu uvedený údaj o plné denaturaci lihu byl ve smyslu § 42 odst. 1 písm. c) ZSpD údajem nepravdivým, přičemž přepravovaný líh nebyl zdaněn ani oprávněně nabyt bez daně a hodnota dopravních prostředků, kterou správce daně s ohledem na jejich stáří stanovil částkou maximálně 3 mil. Kč (max. 6 mil. Kč bez ohledu na stáří vozidel), není ve zjevném nepoměru k výši daně z tohoto lihu, kterou správce daně předběžně vyčíslil na min. 8,1 mil. Kč. Dne 27. 9. 2019 proto správce daně s odkazem na § 42d odst. 1 písm. a) ZSpD rozhodl, že zajištěné vybrané výrobky včetně obou dopravních prostředků, vše ve vlastnictví žalobkyně, propadají a jejich vlastníkem se stává stát. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2020 o odvolání žalobkyně je předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 65 Af 40/2020.
4. Platebním výměrem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 98994/2019-580000-31, správce daně žalobkyni vyměřil z předmětného lihu za zdaňovací období listopad 2018 spotřební daň ve výši 8 231 370 Kč. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020 o odvolání žalobkyně je předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 65 Af 30/2020.
5. Platebním výměrem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 98995/2019-580000-31, správce daně dále žalobkyni uložil podle § 250 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), pokutu za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období listopad 2018 ve výši 300 000 Kč s tím, že tato částka odpovídá 0,05 % za 286 dnů prodlení.
6. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím, proti němuž směřuje tato žaloba, změnil výrok odvoláním napadeného platebního výměru tak, že výše pokuty odpovídá 5 % z částky 8 231 370 Kč, s tím, že takto vypočtená částka 411 568,5 Kč byla snížena na 300 000 Kč z důvodu horní hranice výše pokuty stanovené v § 250 odst. 5 d. ř., jinak ponechal rozhodnutí beze změny a odvolací námitky žalobkyně shledal nedůvodnými.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobní body soud shrnuje takto:
- a) správce daně nedostatečně zjistil skutkový stav, konkrétně okolnost, zda cisternový návěs, ve kterém přepravovala předmětný líh, měl před odběrem vzorků pro laboratorní zkoušky originální neporušenou pečeť společnosti P., neboť z vyjádření správce daně ze dne 16. 1. 2020 vyplynulo, že nprap. L. Ch. sdělil, že dne 7. 11. 2018 byly vzorky lihu odebrány z již připraveného a otevřeného cisternového návěsu, přičemž mu není známo, zda se na cisternovém návěsu nacházely originály neporušené pečete. Žalobkyně se tak nemusela stát plátcem spotřební daně. Tato skutečnost by se měla postavit najisto, a tudíž navrhuje provést výsledky svědků - pracovníků správce daně, kteří byli přítomni procesu odstavení vozidla, odplombování cisterny a odebrání vzorků z cisternového návěsu, jakož i zaměstnanců společnosti P. (P. K., T. P., P. B.), kteří se podíleli na procesu denaturace předmětného lihu. Tyto důkazní návrhy učinila žalobkyně již v odvolání proti platebnímu výměru na daň, avšak správce daně je neprovedl;
 - b) správce daně porušil zásadu ne bis in idem, neboť žalobkyni za tutéž věc potrestal třikrát - propadnutím lihu, propadnutím dopravních prostředků a uložením předmětné pokuty;
 - c) žalobkyně byla v dobré víře, že přepravuje plně denaturovaný líh (P. je jeden z největších evropských producentů biolihu, denaturace byla deklarována, cisterna měla originální plomby společnosti P. a žalobkyně používala líh pro vlastní potřebu - výrobu kapaliny do oštrikovačů apod. výrobků), sama nemohla proces denaturace ovlivnit a neměla pochybnosti o kvalitě přepravovaného lihu, tudíž legitimně očekávala, že se plátcem daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD nestane.
8. Dále žalobkyně dle sdělení v žalobě „pro úplnost“ uvedla, že laboratorní analýza vzorků byla provedena Celně technickými laboratořemi v Olomouci a Praze, které patří podle zprávy Evropské komise ze 4. 9. 2019 (Final report for non-CLEN participants CLEN Action 2 Proficiency test on Completely Denatured Alcohol 2019) mezi 3 laboratoře (z 31 prověřovaných), které Bitrex detekují nesprávně.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí ze dne 16. 3. 2020 ve věci vyměření daně, v němž se věnoval odůvodnění postavení žalobkyně jakožto plátce spotřební daně. Zdůraznil, že platební výměr na pokutu podle § 250 d. ř. má deklaratorní povahu, pokuta nastupuje ex lege jako zákonný následek porušení povinnosti podat daňové přiznání. K dvojímu, resp. trojímu potrestání za tutéž věc dojít nemohlo, neboť přeprava vybraných výrobků a včasné nepodání daňového přiznání jsou dvě odlišná jednání s odlišnými právně relevantními následky, tudíž nebyly tresty uloženy za totožné skutky.

D) Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podstatou žalobního bodu a) je tvrzení, že pro zodpovězení otázky, zda byla žalobkyně vůbec plátcem daně a tím i osobou povinnou podat daňové přiznání, má být postaveno najisto, zda před odběrem vzorku přepravovaného lihu pro laboratorní zkoušku byla na cisternovém návěsu originální neporušená pečeť společnosti P.

12. Osoby plátců a podmínky, za kterých se tyto osoby stávají plátcí spotřební daně, jsou ve vztahu ke všem spotřebním daním definovány v § 4 ZSpD. Podle písm. f) tohoto ustanovení je plátcem daně rovněž *fyzická nebo právnická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela*. Skutečnosti (okamžiky), které zakládají povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň, definuje § 9 ZSpD. Podle odst. 3 písm. e) tohoto ustanovení *povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve*.
13. Bližší podmínky zdanění lihu stanoví § 67 a násl. ZSpD. Podle § 71 odst. 1 písm. e) a f) ZSpD je od daně osvobozený mj. líh denaturovaný. Zda se o líh denaturovaný jedná, posuzují orgány celní správy podle kritérií uvedených v Nařízení Komise (ES) č. 3199/93. Na líh denaturovaný jiným než stanoveným denaturačním prostředkem či s menším množstvím denaturačního prostředku se podle § 67 odst. 3 ZSpD pohlíží jako na líh nedenaturovaný.
14. V posuzovaném případě nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobkyní přepravovaných cca 300 hl etanolu bylo určeno pro její podnikání a nesplňovalo definici lihoviny určené pro osobní spotřebu dle § 40 odst. 5 ZSpD. V průvodním dokladu bylo uvedeno, že se jedná o líh denaturovaný. Z výsledků laboratorních analýz však vyplynulo, že se jedná o roztok s obsahem etanolu v rozmezí 95,3 % až 97 % ($\pm 0,6$ %), přičemž v žádném ze vzorků nebyla prokázána přítomnost Bitrexu. Správce daně proto uzavřel, že se jedná o líh nedenaturovaný ve smyslu § 67 odst. 3 ZSpD, u kterého tak nemůže být uplatněno osvobození od daně podle § 71 odst. 1 písm. f) ZSpD, a tudíž jej žalobkyně nemohla oprávněně nabýt bez daně, přičemž neprokázala, že byl tento líh zdaněný. Žalobkyni označil správce daně za plátce spotřební daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD, jemuž podle § 9 odst. 3 písm. e) ZSpD vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit dnem zjištění, že vybrané výrobky drží, tj. dnem kontroly 7. 11. 2018. Jelikož žalobkyně daň za zdaňovací období listopad 2018 dobrovolně nepřiznala, vyzval ji k tomu správce daně a následně ji daň z moci úřední dle § 139 d. ř. vyměřil.
15. Žalobkyně v průběhu celého řízení nezpochybňovala správnost zjištění o absenci Bitrexu v předmětném lihu, vyjadřovala jen své rozhořčení nad tím, že tato daňová povinnost dopadla na ni, ačkoli k pochybení při denaturaci došlo ve společnosti P.
16. Žalobním bodem a) žalobkyně netvrdí, že by některé výše uvedené skutkové zjištění relevantní pro určení osoby plátce nemělo podklad v obsahu správního spisu, nýbrž pouze naznačuje, že by skutkový stav mohl být odlišný s tím, že by tak mohlo vyjít najevo, že se nemusela plátcem daně stát. Jako rozhodnou okolnost, která by k takovému závěru mohla vést, přitom žalobkyně zmiňuje přítomnost originální pečeti společnosti P. na cisterně, z níž byly odebírány vzorky pro laboratorní analýzu, která byla sdělením nrap. L. Ch. v očích žalobkyně zpochybněna. Žalobkyně však nijak nevysvětluje, jak by se mělo případné zjištění, že cisterna takovou pečeti opatřena nebyla (ačkoli paradoxně sama tvrdí a vždy tvrdila opak) projevit na závěru, že se stala plátcem daně, tj. neuvádí, která právně relevantní skutečnost zakládající její postavení plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD by měla být dalším prošetřením této skutkové okolnosti ovlivněna, přičemž soudu

nepřísluší žalobní argumentaci za žalobkyni domýšlet a dotvářet. Z kontextu uplatněné námitky lze pouze dovodit, že došetření přítomnosti originální pečeti společnosti P. na cisterně by mělo vést k potvrzení skutečnosti, že se v cisterně skutečně nacházel líh denaturovaný společností Pannonia, jíž jediné tak může být dle žalobkyně za obsah cisterny přičítána veškerá, tj. i veřejnoprávní odpovědnost v podobě daňové zátěže. Tak tomu však není.

17. Žalovaný v rozhodnutí ve věci daně žalobkyni srozumitelně vysvětlil, že pro získání postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD postačuje zjištění, že byl subjekt dopravcem vybraných výrobků podléhajících spotřební dani, které nesplňují podmínky pro osvobození od daně, aniž by bylo jakkoli relevantní, zda byl v dobré víře, že přepravuje vybrané výrobky, které podmínky pro osvobození od daně splňují. Tento závěr je i dle krajského soudu zcela správný. Žádné liberační ustanovení, které by dopravce zprošťovalo jeho postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD zákon neobsahuje, a tudíž správce daně nemohl jakkoli zohlednit okolnosti svědčící dle žalobkyně o její dobré víře v to, že převáží líh plně a řádně denaturovaný. Pro získání postavení plátce dle citovaného ustanovení jsou jakékoli subjektivní okolnosti irelevantní, tj. je zcela nerozhodné, zda měl dopravce vědomost o skutečných vlastnostech jím přepravovaného lihu, popř. co vše učinil proto, aby se vyhnul riziku, že se do postavení plátce dostane.
18. Zásada legitimního očekávání, kterou žalobkyně zmínila v bodě 3.3 žaloby, je označení zásady vyjádřené v § 8 odst. 2 d. ř., který stanoví, že *správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Správce daně má podle této zásady zachovávat rovný přístup k osobám zúčastněným na správě daní, přičemž je z této zásady odvozován také princip vázanosti správce daně vlastní správní praxí. Žalobkyně však touto zásadou argumentovala nepřipadně, neboť netvrdila, že by žalovaný ve skutkově podobných případech běžně postupoval jinak, nýbrž s odkazem na tuto zásadu dovozovala, že měl správce daně přihlédnout k jejímu očekávání, že převáží řádně denaturovaný líh, a tudíž se nestane plátcem spotřební daně. Takto použité sousloví „legitimní očekávání“ však nemá se zásadou legitimního očekávání nic společného, nýbrž se vztahuje jen k otázce dobré víry, která však žádnou roli při posuzování postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD nehraje.
19. Právě absence vlivu subjektivních okolností, jako je dobrá víra žalobkyně, byla také důvodem, proč žalovaný odmítl ve vyměřovacím řízení ve věci daně pro nadbytečnost doplňovat dokazování v podobě výsledku svědků, které žalobkyně navrhovala, neboť tito svědci měli objasňovat skutečnosti, které nebyly pro posouzení věci relevantní. Pro vznik povinnosti přiznat a zaplatit daň a určení osoby plátce daně byla podstatná pouze zjištění o objektivních vlastnostech přepravovaného lihu a o tom, kdo jej přepravoval. Získání odpovědí na otázky, k nimž dle žalobkyně měly výsledky sloužit, tj. kdo a jak líh do cisterny v Maďarsku načerpal, jak provedl denaturaci, kdo byl zodpovědný za použité denaturační činidlo, či jaká denaturační činidla používá společnost P., by na posouzení věci nemohlo ničeho změnit, a tudíž žalovaný postupoval zcela správně, když dokazování k těmto skutečnostem odmítl provést. Podle § 92 odst. 2 d. ř. správce daně dbá, aby skutečnosti *rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně* byly zjištěny co nejúplněji. Toto ustanovení tedy vymezuje rozsah a obsah skutečností, které jsou v daňovém řízení zjišťovány. Jestliže otázka způsobu provedení a původce denaturace předmětného lihu nebyla pro správné zjištění a stanovení daně rozhodná, neboť významný byl pouze

objektivní výsledek této činnosti, nedávalo vskutku žádný smysl k jejímu zodpovězení provádět v daňové řízení dokazování. Neprovedení těchto důkazů proto nemůže vést k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správce daně není povinen provést veškeré daňovým subjektem navržené důkazy, neprovedení navržených důkazů je však povinen zdůvodnit. To žalovaný na str. 4 rozhodnutí ve věci daně učinil, když označil další dokazování, které by nemohlo vést k jinému výsledku, za „neefektivní“. Zdůvodnění neprovedení důkazů je tak v rozhodnutí obsaženo a je zcela přezkoumatelné. Ze stejných důvodů nepřistoupil k provedení navržených důkazů ani soud.

20. Žalobní body a) a c) jsou proto nedůvodné. Žalobkyně byla plátcem daně a tím i osobou povinnou podat daňové přiznání.
21. K žalobkyni pouze „pro úplnost“ zmíněnému obsahu zprávy Evropské komise, jež se měla týkat spolehlivosti detekce Bitrexu v různých laboratořích, krajský soud uvádí, že žalobkyně touto zprávou v řízení o pokutě vůbec neargumentovala, a tudíž neměl žalovaný ani žádný důvod se k jejímu obsahu v napadeném rozhodnutí vyjadřovat. Dále soud uvádí, že z žaloby není zřejmé, jaký vliv by měl mít obsah této zprávy na žalobou napadené rozhodnutí týkající se pokuty za opožděné tvrzení daně, proto se touto námitkou blíže nezabýval. V podrobnostech nicméně odkazuje na pasáž věnovanou této námitce v rozsudku ve věci sp. zn. 65 Af 30/2020.
22. Podle § 250 odst. 1 d. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2020 *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoli měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.* Podle odst. 5 téhož ustanovení *maximální výše částky vypočtené podle odstavce 1 nebo 2 nesmí být vyšší než 300 000 Kč.*
23. V posuzované věci byla žalobkyni pokuta uložena za opožděné tvrzení daně, resp. nepodání daňového přiznání ke spotřební dani za listopad 2018 (pozn. podle § 17 ZSpD je zdaňovacím obdobím kalendářní měsíc), přičemž povinnost přiznat a zaplatit daň jí podle správce daně vznikla podle § 9 odst. 3 písm. e) ZSpD dnem 7. 11. 2018, tj. dnem, kdy bylo při kontrole zjištěno, že žalobkyně předmětné vybrané výrobky drží (přepravuje) a naplňuje znaky plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD. Podle § 18 odst. 1 ZSpD byla žalobkyně povinna podat daňové přiznání za zdaňovací období listopad 2018 do 25. dne po jeho skončení (30. 11. 2018), tj. do 25. 12. 2018, což však dle zjištění správce daně neučinila, neučinila tak ani ve lhůtě následujících 5 pracovních dnů dle citovaného § 250 odst. 1 d. ř. a neučinila tak ani na výzvu správce daně ze dne 1. 7. 2019, která jí byla doručena 5. 8. 2019. Splatnou se tato daň podle § 76 odst. 1 ZSpD stala 55. dnem po skončení zdaňovacího období, tj. dnem 24. 1. 2019.
24. Pokuta za opožděné tvrzení daně podle § 250 d. ř. vzniká přímo ze zákona a ve výši zákonem stanovené. K uvážení, zda je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu její uložení vůbec nutné a zda je její výše přiměřená, nemá správce daně žádný prostor. Jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, musí správce daně daňovému subjektu pokutu za opožděné tvrzení daně vyměřit, přičemž platební výměr na pokutu má jen deklaratorní povahu. Povinnost zaplatit pokutu je založena na objektivním principu, bez možnosti liberace, a tudíž ani v tomto řízení neměl správce daně žádný prostor pro zohlednění tvrzené dobré víry žalobkyně.

25. Krajský soud se dále zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že rozhodnutím o propadnutí vybraných výrobků a zajištěných dopravních prostředků na straně jedné a uložením pokuty za nepodání daňového přiznání na straně druhé nebyla žalobkyně trestána dvakrát za totéž.
26. Předně je třeba uvést, že judikaturou týkající se povahy daňového penále žalobkyně v žalobě argumentovala zcela nadbytečně, neboť to, že pokuta podle § 250 d. ř. představuje sankci „trestněprávní povahy“, žalovaný vůbec nerozporoval.
27. Z hlediska zákazu dvojího trestání za totéž je relevantní pouze úvaha o totožnosti skutků, za něž byly jednotlivé tresty uloženy. Ta byla žalovaným provedena zcela správně. Skutek spočívající v přepravě nedenaturovaného nezdaněného lihu přes území ČR s dokumenty tvrdícími, že se jedná o líh plně denaturovaný, jímž došlo k porušení evidenční povinnosti ve vztahu k druhově určeným věcem, jež jsou řádně identifikovatelné právě jen odpovídajícím daňovým dokladem, a skutek spočívající v nepodání daňového přiznání ve stanovené lhůtě, jímž došlo k porušení zájmu státu na řádném a včasném výběru daní, nejsou totožné, neboť nemají totožné právně relevantní jednání ani následky. Oba skutky se od sebe navzájem liší v podstatných prvcích a v podstatných okolnostech obou skutků nepanuje ani částečná shoda. Tvrzená dobrá víra žalobkyně v to, že převáží líh řádně denaturovaný, nemůže žádný vliv na posouzení totožnosti obou skutků mít. K porušení zásady dvojího trestání tudíž nedošlo. V podrobnostech soud odkazuje na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s námitkou porušení zásady *ne bis in idem* precizně vypořádal.
28. Pokud žalobkyně v žalobě dále odkázala na judikaturu týkající se zamezení zdvojnásobení charakteru majetkových sankcí, neuvedla žádná konkrétní tvrzení o jejich vlastních poměrech, které by měly soud k aplikaci uvedených judikатурních závěrů přimět.

D) Závěr a náklady řízení

29. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. listopadu 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu